

**[Hartvig Frisch.]**

alt for høj Grad at indsvøbe sin Tale i alle de gamle Vendinger og Ord, som vi har hørt saa længe, og som den danske Befolkning, navnlig fordi de saa ofte har været brugt i politisk Øjemed, staar noget tvivlende over for. Det er jo ikke mere de gamle Frasers Tid. Naar det unge Grænseværn møder op og siger: Vi er truet af den nazistiske Agitation, og I maa hjælpe os imod denne Trusel, da vil den danske Befolkning stille sig bag det unge Grænseværn og sige: Ja, den Hjælp yder vi. Det vil være mere formaalstjenligt at tale lige ud paa denne Maade end at indpakke sine Opfordringer i Vendinger og Ord som: Det haver saa nyligen regnet, Skræp og den Slags Ting, som ikke har den Virkning at samle netop mod den Situation, der truer, mod den Fare, som er den virkelige.

Der er ingen Tvivl om, at som Forholdene har udviklet sig — jeg var inde paa det i Begyndelsen af min Tale —, er den danske Grænse i Sønderjylland i Øjeblikket Folkefrihedens Grænse imod Syd. Og vi har set, at man i de nordiske Nationer, i vore Brødrationer Sverige og Norge, meget vel har forstaaet dette. Vi har allerede i Foraaret, da det nye politiske System sejrede i Tyskland, hørt ganske tydelige Ytringer, navnlig fra svensk Side, af Forstaaelse heraf. Men fra vor Side maa ogsaa alle være klar over Opgaven, saaledes at man ikke forfusker den ved at stille sig op og tale om, at man vil være Grænseværnere, og samtidig paa Bunden nærer Sympati for de Bevægelser, der truer os.

Jeg har nok set, at Hr. Alfred Rosenberg, da han var oppe at tale i Flensborg, behandlede det baltiske Spørgsmaal og sagde, at det skulde løses af Folk med brændende Nationalisme. Efter hvad man ellers har hørt fra det nye Tyskland, kan jeg nu ikke tænke mig, at Hr. Rosenberg overhovedet er i Stand til at sætte sig ind i frie Mænds Følelser eller kan tænke sig Mod og Beslutsomhed, uden at det udtrykkes ved Strækmarch og brændende Nationalisme. De Udtrykksmaader ligger os ganske fjernt, og de norske Valg, der nylig har fundet Sted, viser, at ogsaa andre i Skandinavien tager stærkt Afstand derfra.

Hvad vi derimod er ganske klar over, er, at de tre skandinaviske Lande har

været Fredens Lande og i Forhold til den øvrige Verden har gjort Fredens Synspunkter gældende. Og de er klar over deres Opgave, hvor det drejer sig om at hævde de skandinaviske Landes Eksistens, hævde Folkestyret, den Kultur og det sociale Demokrati, der er skabt her i Norden.

De nordiske Nationer staar parate til at hævde det over for de Farer, der kan true, og det har glædet mig at se, at man fra Regeringens Side igennem Udtalelser af den højtærede Statsminister ganske tydeligt har udtrykt Viljen til at gaa ind for Forsvaret for den danske Stats Frihed og Integritet.

Jeg vilde selv nødig komme i den Stilling, som det ærede Medlem Hr. Munch-Petersen var i i Gaar, at man paa den ene Side bruger meget kraftige Udtryk om Nazismen og bruger Udtryk, som Formanden i dette Ting maa paatale, og paa den anden Side i Spørgsmaalene om en virkelig Beskyttelse for den Befolkning, der er direkte truet, indtager et fuldkommen tomt og fraseagtigt Standpunkt. (*Aksel Larsen*: Hvad vil Socialdemokratiet gøre?). Socialdemokratiet vil bruge de Magtmidler, som kan beskytte den sønderjyske Befolkning. Det er en Kendsgerning, at alle Kommunisten uden for Rusland nu efter de politiske Begivenheder er blevet Marius'er, der sidder paa Karthagos Ruiner rundt om. Det har jo efterhaanden været saadan, at de i Landene optræder som en Slags Ugler, der tuder deres Skrig, og saa, naar først Splittelsen er indtraadt, naar Arbejderbevægelsen er blevet svækket i de Lande, hvor de er optraadt, naar derefter Fascismen har sejret, saa flyver de til det næste Land og tuder videre paa ganske samme Melodi.

Det forekommer mig at være typisk for Kommunisterne, at de ikke har formaaet at opstille en eneste teoretisk Betragtning over, hvad Nazismen er, eller hvad Fascismen er — begribeligt nok, fordi de blot falder tilbage paa alle de gamle Fraser, som de gentager. Men den Hemmelighed i Sagen, at de selv er en Part, at de selv ved deres Optræden bidrager til disse Begivenheder, gør selvfølgelig, at de ikke kan gaa ind paa en Betragtning af, hvad disse Begivenheder virkelig betyder. Derfor ser man, hvordan Kommunisterne bare koger deres gamle Resolutioner og Teser op, og